

ledes som det er dokumenteret med Sukkerforbruget foran paa Sp. 2635; — og gaar man videre med Prisbilligheden, vokser Tilskuddet ogsaa, og mest for de store Forbrugere.

Fabrikation og Salg med saadant direkte Tab for Staten kan Flertallet derfor selvfølgelig ikke gaa med til.

Imidlertid antyder Ordføreren i den foran citerede Slutningsbemærkning (sammenholdt med Bemærkningen i den foregaaende Spalte), at ogsaa Roedyrkerne maa bære deres Part af Tabet, men rent bortset fra, at det maa anses for ganske urimeligt, at den ene Part — Sukkerfabrikkerne faa deres Beskyttelse betalt ved Ekspropriationen, medens den anden Part, Dyrkerne maa nøjes med at faa Del i Tabet, er det ikke umiddelbart indlysende, hvorledes Forslagsstillerne tænke sig Muligheden af at vælte en nævneværdig Del af Tabet over paa Roedyrkerne; — det er maaske muligt, at det lader sig gøre paa Steder, hvorfra det er vanskeligt at eksportere Roer eller Raastof, men naar man faktisk igennem Aaringer har ført Raastof ad Søvejen mellem Kolding og Assens, vil ingen kunne være blind for, at man ogsaa vil kunne føre Raastof f. Eks. fra Sydfyn til Als, fra Lolland til Femern, fra Falster til Warnemünde eller fra Østsjælland til Skaane, hvis Statsdriften her skulde byde Roedyrkerne væsentlig daarligere Forhold, end de kunne opnaa under den friere Produktion og Omsætning lige udenfor Landets Grænser; — ja, selv Statens Sukker, der jo skal sælges billigt, vil med Lethed kunne opkøbes af udenlandske Spekulanter, saa vi slet ingenting faa (jfr. Sp. 2599), medmindre man vender tilbage til det siden 1863 bandlyste Princip med Udførselstold eller Afgift ogsaa for Eksportvarer.

— En Prisnedsættelse, der, som Hensigten er, bringer os nævneværdigt under Verdensprisens Niveau, vil efter Flertallets Mening ikke kunne gennemføres, uden at der samtidigt med Ekspropriationen skabes Tvangsforanstaltninger til Regulering af al Produktion og Handel.

Nærliggende Følger

af Ekspropriationen.

Saafernt Staten virkelig skal kunne gennemtvinge de ønskede lave Sukkerpriser, vil det sikkert meget snart vise sig nødvendigt under en eller anden Form at faa Haand i Hanke med Handelen; thi Statens Fabrikker eller Lagere kunne umuligt foretage direkte Salg til hver enkelt Forbruger. Lad os f. Eks. antage, at udenlandsk Sukker, hvis Salg deraf er tilladt, kun kan faas til en Pris af 20 Øre pr. Pund, medens Staten ønsker, at Sukkerprisen skal holdes i 16: saa vil den selvstændige Mellemandhandler ganske roligt kunne gaa lige op til de 20 Øre uden at blive undersolgt fra Udlandets Side; og Resultatet vil blive, at han i størst muligt Omfang sluger Prisbilligheden, indtil Staten igennem Bøde eller Straf fremtvinger den ønskede Salgspris; — med andre Ord: Handelen maa baandlægges, saafremt det virkelig skal blive til noget med Prisbilligheden for Forbrugerne. — Og om man vilde vende tilbage til de i over Hundrede Aar bandlyste Indførselsforbud, blev Stillingen blot værre derved; thi Indførsel kan selvfølgelig kun finde Sted, naar vore Priser i det mindste svare til Udlandets, og Indførselen tjener da til at trykke vore Priser. — Forbud mod Indførsel vil derfor ligesom høj Told bevirke en Svækkelse af Konkurrencen og følgelig kun kunne bidrage til at højne Priserne, aldrig til at trykke dem. Et Udførselsforbud (eller Afgift ved Udførsel) kunde derimod nok bidrage til at sænke Prisen, for saa vidt Staten fuldt ud fyldte Markedet med eget Fabrikat — eller ved egen Indførsel, men i saa Tilfælde